

Prolog

Adan släpade aluminiumstegen till baksidan av huset och tittade upp mot balkongen. Nystadsgatan: lägenheten låg på nedersta våningen – det borde inte vara någon svår sak att fälla upp stegen, luta den mot balkongräcket och klättra upp. Ändå: fuck – han kände att han höll på att skita på sig. På riktigt. Han kunde nästan se det framför sig: han själv alltför högt upp på stegjäveln med en brun fläck nerför brallan.

Han hade egentligen slutat med sådant här. Han var nitton bast och för gammal för intjack: det var sådant de sysslat med i slutet på högstadiet. Plus: det var under hans värdighet nu för tiden. Men vad skulle han göra? Hade Surri sagt en sak så hade han.

De hade känt varandra sedan dagis, bott på samma gård, spelat i samma lag – deras farsor hade till och med bott grannar i det gamla landet. »I Bakool var vi som vilka som helst, vi brydde oss inte mer om varandra än vi behövde«, brukade Adans farsa säga. »Men här tycker alla att vi är som en familj, som att vi är en och samma person.«

Pappa hade både rätt och fel: Surri *var* en bror. Ändå betedde han sig som ett svin.

Adan kände kylan från balkongens räcke genom nabbhandskarna. Handskar: så mycket rutin hade han kvar från förr i tiden – hans fingeravtryck fanns garanterat i gamla register. Han tog spjärn, det var mycket kropp som skulle häva sig över: han vägde säkert hundratio pannor. Ändå var skruvmejseln lätt i handen och greppet kändes bekvämt – som om hans fingrar faktiskt längtat efter att

använda den, trots att han levde ett vanligt liv nu för tiden: körde budbil för sin farsas chef, käkade popcorn och kollade *Luke Cage* och *Fauda* på kvällarna med sin tjej. Fast för två veckor sedan hade han fått en fråga om han ville tjäna lite extra flos. Inget olagligt, bara en dags jobb för gammal vänskaps skull. Man var dum om man tackade nej till sådant.

Allt var tyskfittornas fel. För det Surri hade frågat om var om Adan kunde åka ner till Hamburg och plocka upp en BMW från nya 7-serien. En given vinstaffär: en 730d gick att få för under hundra tusen euro där, och såldes lätt för en och en halv mille här. Enda grejen: man fick inte registrera sig på för många bilar per år, då vaknade Skatteverket till liv. Och det var här Adan kom in.

Han hade tagit tåget ner till Rødby, enkelbiljetten kostade femhundra nittiofyra spänn och han satt hela resan och lyssnade på Spotify i sina nya Beatshörlurar, höll hårt i magväskan som han fått av Surri och kollade ut genom fönstret. En miljon kronor i euro-sedlar vägde ingenting. Han hade aldrig suttit så här länge på ett tåg förut, men det var rätt najs. Han tröttnade inte på att spana naturen utanför. Landskapet svischade fram: frostiga åkrar, granområden och småbyar där folk verkade samla på rostiga bilvrak och gamla plankor. Han undrade vad de levde på där.

Det var inte några problem att hitta bilstället, skriva under köpehandlingarna och komma överens med säljgubben som till och med snackade lite arabiska – det var inte Adans språk, men han kunde tillräckligt mycket för att kunna säga några trevliga fraser. Det var assoft att sätta sig i det svarta lädersätet, starta motorn och brinna tillbaka mot färjan till Sverige. Han körde olika pickuper varje dag, men aldrig BMW. Den här bilen såg inte bara ut som klass – kvaliteten kändes i detaljerna också. Lukten av läder, känslan mot fingrarna när han drog över instrumentpanelen, tyngden i bildörren, det dova trygga ljudet när den slog igen. Han tänkte på Surri, han gjorde allt med stil – till och med hans luvtröjor var av stekiga franska designermärken. En dag kanske Adan skulle ha råd med en

sådan här bil. Men nu tänkte han köra hela kvällen och natten, han ville få hem BMW:n utan att behöva ta in på något motell.

Det var på motorvägen före Jönköping han först hörde det: ett ihåligt skrapande ljud som absolut inte lät bra. Han stannade bilen tre kilometer senare. Klev ur, inspekterade överallt, men såg ingenting. Ljudet kom tillbaka så fort han rullade igen. Efter ytterligare några mil hade en varningslampa börjat lysa. Bromsfel. Vad betydde det? Skit också – han visste inte ens om han kunde köra vidare. Han drog ner på farten, det bildades en kö bakom honom, han låg i sjuttio på hundratjugovägen. Det lät av bara helvete om bilen. Ytterligare några mil senare svängde han in på en mack och frågade snällt om biträdet kunde komma ut och kolla på hans bil. Snubben hade galet mycket finnar och såg typ fem år yngre ut än Adan, men han började direkt lysa mot fölgarna med sin ficklampa.

»Jag tycker det ser ut som att dina bromsskivor typ inte finns längre«, sa mackbiträdet. »Du kan inte köra en centimeter till med den där bilen. Synd på en så schysst kärra, förresten.«

Det var slutet på uppsidan: Adan hade fått betala en bärgningsbil att ta bilen till närmaste verkstad. Det tog fem veckor att fixa till den och kostade fyrtio lax. Men det fanns också risk att den var ramsned, sa de. Adan ringde och skrek på säljaren i Tyskland men gubben låtsades att han inte ens fattade engelska. I slutändan fixade Surri en värdering av bilhelvetet: han skulle inte ens få sexhundra tusen för den.

»Hur kunde du vara så jävla puckad att du inte undersökte bilen innan du skrev på?«

Balkongdörrens lås gav vika med ett knäppande ljud. Adan sköt upp den. Surri hade varit tydlig. »Snuten har häktat vår kille som hyrde den där lägenheten, men de har inte hittat skiten där. Så om du tar dig in i lyan och letar upp det som är mitt kan vi stryka halva din skuld. Du vet hur mycket jag torskade på den där bilen.«

Adan skruvade på sig. »Bor det nån i lägenheten då?«

»Det ska du skita i. Det kommer i vart fall inte vara nån hemma i morgon kväll.«

Adan tänkte på en gång när de varit små på gården. Surri hade trillat från klätterställningen, fallit som en liten vante och slagit upp knäet. Det kom en flod av blod tyckte de och massor av grus hade fastnat. Polaren slutade inte gråta. »Jag hjälper dig. Kom så går vi hem till mig, jag tror pappa är där«, sa Adan med så snäll röst han kunde. De var sex år gamla och Adan visste att hans pappa kunde laga Surris knä. Och så blev det – pappa gjorde rent såret och satte på det största plåstret de någonsin sett. När de efteråt drack O'boy, åt Mariekex och kollade *Toy Story* på dvd sa Surri: »Din pappa är bättre än min pappa på att ta hand om små krigare.«

Lägenheten var en trea med kök. Adan tände lampan i det som måste vara vardagsrummet. Där inne stod en soffa i grönt tyg, ett soffbord med glasskiva och en bokhylla. Där fanns också något som såg ut som en projektor av något slag. I båda sovrummen stod smala obäddade sängar. Några bodde här – varför skulle det annars ligga tidningar på soffbordet och hänga en T-shirt över ena matstolen?

Ändå var det knappt möblerat, kanske var det bara någon som övernattade här då och då. Han lyfte upp papperskorgen i köket, tittade ner på ett tomt mjölkpaket och kände en doft som han definitivt luktat förut: fimpat gräs.

Han tittade igenom köksskåpen och kylan. Den eller de som bodde här hade massor av chipspåsar och gräddfil men ingen vanlig mat. Han tittade i ugnen och i diskmaskinen, han lade sig ner på golvet och lyste med sin ficklampa in under vasken och bakom kylan. Det var dammigt.

Folk kunde vara uppfinningsrika ibland. Ändå hittade han ingenting. Han lyfte bort kuddarna i soffan, kände med handen under lakanen och madrassen i sängarna. På golvet i ett av sovrummen stod en bag. Han vevade runt i den – ytterligare några T-shirtar, fyra par kalsonger och strumpor skymtade förbi. Han ställde sig på soffbordet och lyste in i luftventilen i väggen. Ingenting.

Han hittade ingenting.

Vardagsrummet igen. Adan lade sig på alla fyra och tittade in under soffan, lyste in bakom bokhyllan.

Han som hyrt lägenheten måste ha blåst Surri – för här fanns inte ett skit, eller så hade snuten visst hittat grejerna. Egentligen var det inte Adans problem längre. Fast så skulle nog inte Surri se på saken.

Då hörde han något. Ett ljud från hallen.

Nej, det var ljud från farstun, utanför dörren. Han hörde röster där utifrån.

Innan Adan han tänka rasslade det i låset. KUK också – någon var på väg in i lägenheten. Han släckte lampan i vardagsrummet.

Nu hörde han några som snackade i hallen. En tjejröst och en killröst. Kanske borde han bara kliva ut och klubba ihjäl dem, vilka de nu var. Men ändå inte – han var inte som Surri. Han var ingen *tung* snubbe.

Han kröp ihop bakom soffan.

Rösterna blev tydligare. Tjejen snackade om någon som hette Billie. Killen mumlade om någon fest. »Snart blir det party.«

Adan låg alldeles stilla, försökte hålla sig tyst och lugn. Han borde åka tillbaka till Hamburg och slakta den där BMW-försäljaren med sina egna händer – allt det här var hans fel.

Sedan hörde han en dörr slå igen, avståndet lät som om det var toalettdörren. Kanske var det hans chans. Nu hörde han bara tjejrösten, hon nynnade på någon låt. Snubben var antagligen på toaletten. Det lät som att tjejen kom in i vardagsrummet. Sedan blev det tyst. Adan andades inte ens, försökte bara lyssna. Tassande steg. Pustande ljud. Sedan steg igen, ut, bort mot ett av sovrummen.

Nu.

Han reste sig upp: vardagsrummet var tomt. Han tog två långa kliv mot balkongdörren. Han tänkte inte längre, funderade inte. Bara handlade. Slet upp dörren. Tittade inte bakåt. Klev ut på balkongen. Stängde dörren bakom sig. Sög in den fräscha luften.

Han hoppade över räcket.

Han kastade sig ner. Nej, han föll.

Som Surri från klätterställningen.

Mörkret kändes tryggt, men det var alldeles för kallt ute. Nabbhandskarna var tunna som papper.

Adan lutade sig mot trädet. Han försökte att inte stödja på sin högra fot. Han hade gjort sig ordentligt illa i fallet – kanske var fotjäveln bruten. Ändå ville han inte gå härifrån. Stegen låg framför honom på marken: han hade slitit med sig den och haltat iväg bort över snön. Surri skulle bli galen när han fick höra att Adan inte hittat något. Samtidigt: det måste ju vara Surris egen kille som blåst honom. Adan *hade* letat ordentligt.

Han hade stått så här i fyra timmar nu. Bara väntat. Hoppats att värken i foten skulle lägga sig. Lägenheten var ljus. Konstiga färger lyste upp väggarna och musik dunkade ut från balkongdörren som öppnades då och då. Det var massor av folk där inne – de syntes genom fönstren som suddiga bakdansare i någon tevesänd talangjakt.

Någon gång under kvällen borde väl idioterna som festade där inne dra därifrån, eller i alla fall gå och lägga sig. Någon gång måste chipsen och dippen ta slut. Då skulle han ställa upp stegen och ta sig in igen. Leta igenom plejset en extra gång.

Han skulle inte kunna stå här hela natten – foten gjorde för ont – men ett tag till.

Han var ingen krigare egentligen.

Men han kunde vänta.

*

Nitton personer minglade i det lilla vardagsrummet men de hade bjudit minst lika många till. Roksana ville verkligen att det skulle bli trångt i kväll – på hennes och Z:s inflyttningskalas. Hon hoppades att folk skulle tycka att det här var ett bra tillfälle att festa. De skulle väl komma hit?

Young Thug-rytmer pumpade ur högtalarsystemet som hon fått låna av Billie – och som Z direktkopplat till SoundCloud i sin telefon. Thuggy levererade – hans loja jämrande röst i melodiös riddim-rap.

Samtidigt var det en helkroppsupplevelse, en nerdykning i ett varmt skruvat gnistrande hav av stilar och ljud. Roksana kollade runt igen: Gillade folk soundet? Hade de kul? Var det skön stämning?

Folk hade tagit med egen dricka. Flaskor med mousserande vin stod uppställda på soffbordet. Roksana hade uttryckligen bett om det i messengerinbjudan: *Bring bubbles! Roksana & Z bjuder på musik, fest och tilltugg.* Hon hoppades att hon inte låtit för hurtig liksom.

Tilltugget bestod mest av jordnötter och chips, men Roksana hade droppat tryffelolja i gräddfilen – och alla sa att det var det godaste chipstillbehöret de någonsin smakat. Men plockmaten var inte huvudsaken – fokus låg på festen och festen drevs av musiken. Högtalarna, valet av låtar, mixen. Z hade till och med fixat en rökmaskin och en minilasershow. De hade inte hunnit få upp några tavlor eller planscher så det var perfekt, en vit väggs bästa användningsområde. Och den ironiska röken låg runt soffan som ett molntäcke. Roksana tyckte att det kändes som om hon var på klubb fast i extra utvalt format. Enda skillnaden var att här saknades dj-bås och att de som kom så här dags fick vada genom hallen i avtagna Roshe Runs och retroinspirerade Vans. Det var Z som propsat på skoavtagnings-tvånget. »Om vi ska klara det här tillsammans, måste vi begränsa städinsatsen efteråt. För jag suger på att städa. Har jag sagt det?«

Roksana visste inte vad Z sagt och inte sagt – de hade inte direkt planerat att flytta ihop. Men det borde funka ändå mellan dem. Z var en bra människa.

Roksana kollade Insta och Snapchat om någon lagt upp något från festen: men nej, än så länge höll sig den här tillställningen utanför det territoriet. Snälla gäster, tänkte hon, ni tycker väl om det här partyt? Kan ni inte dansa, lite bara, i alla fall några av er? Och ta några bilder.

Lägenheten var rätt stor, 52 kvadratmeter, men den låg på Nystadsgatan i Akalla, långt bort både från city och Södertörns högskola där hon pluggade. Men Roksana hade inte haft något val. Hon hade hyrt ett rum hos Billie på Verkstadsgatan vid Hornstull, men sedan

blev Billie polyamorös och ville ha tre av sina partners boende hos sig samtidigt. Z föreslog att de skulle döpa om stadsdelen till Hornsknull. Men för Roksana var det inte ett skämt, hon fick helt enkelt inte plats – plus hon pallade inte med att en av snubbarna spelade Danny Saucedo på Billies högtalarsystem hela dagarna – utan att ens vara ironisk. Samma vecka hade Z blivit vräkt från sitt andrahandskontrakt. Z hade sovit på soffan hos sin mormor i tre dagar då och var en nanomillimeter från ett seriöst nervsammanbrott.

Roksana stod mitt emellan Z och Billie. Runtomkring minglade gästerna. Några smågungade faktiskt i takt till musiken. Roksana ville inte spana in dem alltför öppet, det skulle vara för uppenbart. Hon kollade Insta och Snapchat igen. Kanske tyckte någon att hon var trist som bara stod med sina bästisar, kanske tyckte hennes bästisar att hon var beige som bara stod med dem.

Kvällen till ära hade hon håret uppsatt och hade på sig sina nya silverfärgade Birkenstock. I övrigt bar hon ett par vanliga blåjeans och en vit T-shirt som hon hittat hemma hos mamma och pappa. Billie gnällde ibland, men Roksana stod för sin standardstil, hennes förebilder var George Costanza och typ alla från *Beverly Hills, 90210*. Hela grejen var ett knytnävsslag mot trender och flyktiga modeideal.

Billie var på bra humör – det var ett gott tecken. Hon hade Adidasbyxor, stor långärmad T-shirt, ett chokerhalsband och en mjuk Gucci-keps på toppen av sitt rosafärgade hår. Hon hade färgat armhåren rosa också – »För att fira er«, som hon sa. Det var svårt att tänka sig att hon skulle börja juristlinjen på universitetet om några dagar. Roksana var glad att Billie lämnat alla sina pojk- och flickvänner hemma – hon blev mer avslappnad då. Hon var Roksanas äldsta och antagligen bästa polare, men efter den senaste tidens turbulens visste hon inte riktigt var de hade varandra.

Billie tog upp ett cigarettpaket. »Hur ska ni göra med sånt här? Måste jag gå ut på balkongen eller är det okej om jag röker inne?«

Z lyfte på huvudet igen. »Helvete heller. Cigarettök sätter sig i gardinerna och sängkläderna. Roksy och jag har snackat om det där.«

Billie himlade med ögonen. »Men ni har ju inga gardiner.«

Z var sträng. »Det spelar ingen roll. Det är ofräscht att röka inomhus.«

»Ska det här bli nåt renlevnadsställe alltså?«

Roksana garvade. »Typ, vi ska i varje fall bara ha *plant-based* ekologisk mat, *forks-over-knives* du vet, och ingen plast kommer innanför vår dörr.«

Z plockade upp en påse och ett paket OCB Slim.

»Nån som vill ha en egen gås? Jag har hur mycket som helst.« Han höll fram påsen. »Det är ju så här att det finns en helig skilje-regel för marijuana. Sära på sativa och indica. Båda är underarter till cannabis men plantorna ser olika ut, olika tjocka blad och så där, men *who cares*. Grejen är effekten: som natt och dag. Indica är soffsittarvarianten, liksom ruset för er som vill ha spela-PlayStation-och-chilla-feeling. Men det här är en 24-månaders sativa, det är rökats uppåt-Châteauneuf-du-Pape, det blir inte bättre än så här.«

Z fördelade med varsamma rörelser gräset i papperet. »Man röker det här och blir hög. Sen röker man mer och blir ännu högre. Det finns inget tak. Jag lovar.«

Allt det där var nybörjarbullshit. Skillnaden mellan sativa och indica var inte alltid uppenbar, men Z älskade att sätta ord på saker, att snacka på. Han var sådan: han kunde inte bara gå i takt med världen – han ville kunna beteckna vad som skedde också, ringa in det, förstå det i termer av kategorier och strukturer. Ibland blev det som en tävling.

Roksana tog jointen som Z räckte henne och drog ett djupt bloss. »Har du killgissat klart nu?«

De fnittrade, Z också. »Ni vet hur jag är«, sa han.

Z var fin på så sätt: han såg patriarkala strukturer lika tydligt som han såg weedprinciper, han fattade inte bara samhällets mönster utan såg även sin egen plats i maktordningen. En man som förklarade saker för kvinnor. En man som alltid visste hur det var. En man som inledde nittio procent av sina utläggningar med »det är ju så här att«.

Timmarna tickade på. Erik Lundin snyggt mixad med Lil B i en mjuk övergång till Rihanna – lite oväntat, men shiiit hon var bra – och sedan något som var helt annorlunda och bara Z hade koll på: tydligen hette de Hubbabubbaklubb. Folk studsade på golvet, free-spirit-dansade i hörnen, guppade i takt till musiken. Z:s lilla laserspel visade geometriska symboler på väggen. Tomma plastglas och chipssmulor låg över bordet. Rizlapapper och vinflaskor strösslade på alla andra ytor. Kanske såg hon till och med ett snortrör – folk var för uppenbara ibland, det var inte snyggt.

Nu måste de väl ha kul? Roksana kollade sin telefon för tvåhundra gången. Det enda som var upplagt var en skärmdump av Z på spellistan han rullade i kväll med en ciggemoji och texten *smoke w everyday*.

Roksana hade varnat grannarna, så det borde vara okej, hon och Z tänkte inte ha sådana här fester varje helg. Och på något sätt fick hon känslan att snubben de hyrde den här läggan av i andra hand, David, inte var alltför nogräknad. Fick han sina pengar var han nöjd, fast lukten av weed som antagligen låg tjock i trapphuset kunde väcka frågor. En av grannarna hade berättat att någon som bott i den här lägenheten tidigare hade dragit till sig polisens intresse. De hade tydligen gripit honom och gjort husrannsakan här för några veckor sedan, men sedan lämnat tillbaka lägenheten till David. Roksana brydde sig inte. David sa att de kunde bo här hur länge de ville. Hon sket i vem som använt den här lägenheten innan och till vad. Det viktiga nu var att folk skulle tycka att hon och Z gjorde saker rätt.

Att det blev en bra start på hennes minikollektiv med honom.

En bra start på den här terminen.

Polarna hade dragit. För tidigt kändes det som. Roksana försökte stoppa tankarna i huvudet: Hade hon varit för klyschig när hon berättat att hon funderade på att plugga någon kurs i Berlin? Hade hon inte varit tillräckligt skön?

Det såg ut som en krigszon i vardagsrummet. Trasmattan i köket

var blöt. Det låg marijuanablad på fönsterkarmen. Hon undrade hur Z skulle klara av städningen efteråt.

Billie sa: »Shit, vad alla bara försvann, inklusive mitt ragg. Men många ville väl se Ida Engberg.«

Z satt i soffan. »Ida Engberg, hon är ju helt makalös. Ska vi inte också åka dit?« Z var så hög på sin så kallade 24-månaders sativa att han antagligen faktiskt inte kunde stå upp ordentligt.

»Fast vi måste röja och vädra här nu. Men dra du om du vill. Det är lugnt med mig«, sa Roksana.

Billies pupiller var stora som kosmos. »Jag kan hjälpa dig städa undan det värsta.«

»Hur hade du tänkte komma hem sen då? Taxi?«

»Nej.«

»Första tunnelbanan mot stan?«

»Nej.«

»Paddla kajak?«

Billie skrattade.

Roksana öppnade balkongdörren på vid gavel. Hon kände sig inte berusad längre och bara lite hög, men den friska kalla luften kom ändå som en överraskning – som att hennes huvud sköljdes ur med mineralvatten. Hon tittade ut mot de skugglika träden: lägenheten låg på nedersta våningen – det var inte särskilt långt till marken. Ett tunt snötäcke syntes där nere, men just under balkongen såg det ut som om någon rivit upp jord och hon såg fotsteg i snön bort mot mörkret.

Billie fick ta sig hem som hon ville, det var inte Roksanas sak.

»Jag såg att det stod en hopfällbar säng i klädkammaren. Kan jag sova här?« sa Billie.

Roksana vände sig om. Rummet var verkligen i kaos, någon hade välvt en vattenpipa så det var blött under soffbordet i glas – ändå kände hon hur hjärtat hoppade till: Billie ville sova över.

»Men ska du inte hem till Fia, Pia, Cia, Olle och allt vad de heter?«

»Nu låter du heteronormativ tycker jag, och fascistisk.«

»Jag menar inte så. Men du slängde faktiskt ut mig ur din lägenhet. Och nu vill du sova här.«

»Man måste ifrågasätta rådande normer och det gäller även hur man pratar. Orden är auktoritära instrument i könsmaktsordningens . . . « Billie flinade åt sig själv. Hennes mun var sned, det hade den alltid varit. »Men jag är så sömning. Och det var längesen vi åt frukost ihop.«

De öppnade klädkammardörren. Småunken luft stötte emot Roksana. Det fanns ingen lampa där inne, men Z tände sin mobiltelefon och lät ljusstrålen spela över en kofta och jeansjacka som Roksana hade hängt in där. Han var också okej med att Billie sov över.

Det var något med den där klädkammaren. Roksana visste inte vad, men den gav henne en dålig vibb.

»Får jag låna din telefon?« Roksana lyste på väggen. Klädkammaren var nästan tom, så när som på sängen, hennes två klädesplagg och några gamla övergivna galgar som dinglade på stängen. Det luktade egentligen inte unket, snarare gammalt trä och instängd luft. Med ens förstod hon varför hon fått en skum känsla av det här utrymmet – det var inte drickat eller gräset hon petat i sig. Nej, det stämde inte. På andra sidan måste badrummet ligga, men i så fall borde klädkammaren vara större. Vinklarna var fel. Arkitekten måste ha varit packad. Något var konstigt byggt här.

Sedan började hon knacka. Till och med nu förstod hon att hon inte skulle gjort det om hon inte tidigare gått på sin mix-cocktail. Hon knackade på den inre väggen. Överallt knackade hon, där nere, i mitten, högre upp – som om hon letade efter en gömd skatt någonstans. Roksana ställde sig på tå och kände med handen högst upp på plywoodskivan bakom garderobsstången. Hon fick in fingertopparna ovanför. Den knakade.

»Z, hjälp mig här. Jag tror den här väggen sitter löst.«

Z drullade in i klädkammaren. Billie stod utanför och stirrade.

Z: pårökt men också lång.

»Ta i lite«, sa Roksana.

Z slet tag i skivan. Det brakade till. Hela väggen lossnade och föll ner på dem.

Roksana hann få upp händerna, hon hade på något sätt tänkt att precis det här skulle hända. Skivan var lätt och tunn, några millimeter tjock bara.

»Men hallå«, stönade Z som fått den i huvudet.

De tittade på utrymmet som öppnats upp framför dem: långsmalt, totalt ungefär en halv kvadratmeter. Det stod två kartonger där inne.

Nu kände Roksana sig nykter, fokuserad: den friska luften från den öppna balkongdörren kändes ända här inne. Sval. Klargörande. Vad var det här för hemligt utrymme?

Hon böjde sig ner och lyfte upp den närmaste kartongen, som var ungefär tre gånger tre decimeter bred.

Z var på fötter nu. »Är det här nåt Shurgardförråd eller?«

Hon ställde ner kartongen på golvet i vardagsrummet.

Här var det lättare att se. Pappkartongen var inte igentjeypad.

Z lutade sig framåt. Billie sneglade hon också. Roksana böjde sig ner och öppnade flikarna.

De stirrade alla ner på innehållet.

What the fuck?

DEL I

Januari

1

Det enda trevliga med det här mötet var att det var samma handläggare som hjälpt Teddy när han just muckat. Hon hette Isa och såg likadan ut som första gången de träffats. Fortfarande runt fyrtio, fortfarande klädd som en blandning av bohemisk Södermalmskvinna och blingig Östermalmslady. Fortfarande sjalar och skumma vristvärmare i starka färger kombinerat med små briljantörhängen som egentligen inte alls var särskilt små.

»Hej, Teddy, det var ett tag sen«, sa Isa. Hon fick små gropar i kinderna när hon log. Av någon anledning tyckte Teddy om henne, fast hennes enda uppgift var att sätta honom i arbete.

»Ja, tiden går«, sa han och försökte se trevlig ut tillbaka. Det här var egentligen bara pinsamt.

När han muckat hade han inte tänkt att han skulle behöva sitta här, och verkligen inte flera år senare. Han trodde att han skulle ha nått ett annat Sverige, kommit till en annan nivå. Han hade varit motiverad, beredd på att arbeta hårt och offra tid. Han hade förändrats på riktigt: han var redo att vandra den smala vägen, att lämna skiten bakom sig. Men att vara redo var en sak – att genomföra förändring en annan. Verkligheten sprang snabbt ikapp honom. Han hade haft ett åtta år långt svart håll i sitt cv, och efterhand hade han nästan vant sig vid människors misstänksamhet. Fast bara *nästan*.

»Vi kan väl gå igenom hur de senaste åren sett ut, ur ett jobbperspektiv så att säga«, tyckte Isa.

»Var vill du börja?«

»Jag vet att du fick ett jobb på en advokatbyrå, eller hur?«

Teddy ville hålla det här kort. »Ja, jag tog några uppdrag som specialutredare för en byrå som heter Leijon.«

»Specialutredare, vad menas med det då?»

»Det är lite svårt att förklara. Men han som var ansvarig delägare, Magnus Hassel, kallade mig *fixare*.«

Teddy tänkte på hur flera av jobben lett till våldsamheter, och hur han riskerat att bli den Teddy han inte längre ville vara. Han hade slutat på byrån för mer än ett år sedan, efter historien med Mats Emanuelsson.

Isa ställde några frågor om lön, arbetsvana och om han genomgått några utbildningsåtgärder. »Och efter byrån?» undrade hon. »Vad gjorde du då?»

»Sen har det varit svårt. Men jag har gått KRAMI:s kurser.«

Isa tittade i sina papper. Han visste att hon inte bara skulle se att han genomgått KRAMI:s alla vägledningskurser och gruppaktiviteter utan också att han fått praktiktjänster minst fem gånger, men att ingen av dem hade lett till någon anställning.

KRAMI liksom: en wok av Arbetsförmedlingen och Kriminalvården med målet att snubbar som han – personer med en så kallad kriminell bakgrund – skulle hitta och framför allt få *behålla* ett jobb. Han visste inte varför det aldrig funkade för honom.

Isa pratade på om vägledningskurser och arbetsplaner. Hennes skrivbord var i ljusst trä. Golvet var i linoleum, väggarna täcktes av vit strukturtapet och stolarna kändes plastiga. Bakom henne fanns en glasruta genom vilken Teddy skymtade arbetande arbetsförmedlare och sin egen vaga spegelbild. Han var lång och tyckte alltid att hans hår framstod som osynligt på något sätt: cendréfärgat, halvkort eller kanske mellanlångt.

Allt i det här rummet förutom Isas örhängen påminde om fängelset. Det här var inget personligt rum, inte Isas eget rum, det var en mötescell, en plats med insyn in till Arbetsförmedlingen men utan fönster ut mot verkligheten.

Fast kanske visste Teddy vad hans problem var. Efter åren på anstalt och åren i frihet kände han fortfarande inga andra människor

än dem han träffat inne och dem han redan varit vän med när han åkte in, de som tillhörde hans gamla liv. Han kunde räkna sin krets på sin ena hand: hans syster Linda och hennes son Nikola. Dejan från förr. Tagg och Loke från korridoren på Hall. Det var dem han kände sig bekväm med. Det var i deras närvaro han kunde vara sig själv. Och så Emelie så klart, men henne ville han inte tänka på just nu. Hur som helst kunde ingen av dem erbjuda honom något arbete, förutom Dejan möjligen. Men de jobben skulle knappast ge några skatteintäkter till svenska staten. Risker var nog snarare höga att de skulle leda till ökade kostnader för Sverige – i form av större belastning på de rättsvårdande myndigheterna som måste utreda det Dejan pysslade med.

Kanske borde han bara bejaka sin belägenhet: inse att han inte passade in. Teddy skulle aldrig bli en del av det Sverige han längtat till när han suttit inne, för evigt en outsider. Men det var inte samma sak som att säga att han ville bli kriminell igen.

»Lyssnar du, Teddy? Du måste lyssna på mig, annars kan jag inte hjälpa dig.«

Teddy sträckte ut benen under bordet, de hade nästan stelnat av att sitta still så länge. »Förlåt. Jag satt bara och tänkte på en kompis till mig som kanske kan hjälpa till att ordna jobb.«

Det var en chansning. Men vad skulle han göra? Inga av alla kurser, praktikplatser och gruppseminarier hade lett till något. Dejan kunde säkert hjälpa honom för gammal vänskaps skull. Isa knappade på datorn när Teddy berättade om kompisens byggfirma. Sedan lade hon huvudet på sned och såg allvarlig ut.

»Tyvärr, Teddy, jag tror det blir svårt med din vän. Jag vill inte vara dömande, men hans firma har en mycket blygsam omsättning och han har inte deklarerat någon inkomst de senaste tio åren. Jag tror inte han kan erbjuda dig jobb på riktigt. Inte jobb som jag kan godkänna i alla fall.«

Isa hade rätt.

Men hon hade också fel.